

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΜΗ ΜΕΛΩΝ

Ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κούζης, ὑποβάλλων τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ κ. Ἰωάννου Καμινοπέτρου λέγει τὰ ἑξῆς:

Ἔχω τὴν τιμὴν ν' ἀνακοινώσω εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν περαιτέρω ἐρεῦ-
νας τοῦ κ. Καμινοπέτρου, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ, ἐπὶ τῆς ἀνοσίας εἰς
τὴν 4^{ην} ἀφροδισίαν νόσον, ἣ νόσον τοῦ Nicolas-Favre.

Ἡ παροῦσα ἀνακοίνωσις εἶναι συνέχεια ἐρευνῶν προηγουμένων, δημο-
σιευθεισῶν εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἰατρικῆς τῶν Παρισίων (26
Ἰουλίου 1938).

Τὸ ζήτημα τῆς ἀνοσίας κατὰ τὴν νόσον δὲν εἶχεν εἰσέτι μελετηθεῖ παρὰ τὴν
σημασίαν αὐτῆς ἀπὸ πρακτικῆς καὶ γενικωτέρας ἔτι ἀπόψεως. Διὰ τῆς μελέτης
ταύτης εἶναι δυνατόν νὰ ὀδηγηθῶμεν εἰς ἀνέυρεσιν προφυλακτικοῦ ἐμβολιασμοῦ
κατὰ τῆς νόσου. Ἀλλὰ καὶ ἡ διάφορος μορφή καὶ ἐξέλιξις τῆς νόσου, ἀναλόγως
τῆς ἐντοπίσεως αὐτῆς εἰς τοὺς ἀδένας ἢ τὸ ἔντερον δὲν εἶχεν ἐρμηνευθεῖ. Ἡ κατὰ
τὸ ἔντερον ἐντόπισις ἐθεωρεῖτο ἐπιπλοκή τῆς ἀδενίτιδος, ἐνῶ ὡς ἀπέδειξεν ὁ
ἐρευνητὴς ὀφείλεται εἰς ἀπ' εὐθείας μόλυνσιν, ἥτις καὶ διατηρεῖται ἐπὶ λίαν μακρὸν
χρόνον (π.χ. ἐπὶ 18 ἔτη) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀδενίτιδα, ἥς ἡ ἐξέλιξις διαρκεῖ
6-8 μῆνας.

Εἰς τὴν προηγουμένην δημοσίευσιν ὁ κ. Καμινοπέτρος εἶχεν ἐξετάσει τὰς δύο
ρηθείσας ἐντοπίσεις τῆς νόσου καὶ ἀπέδειξεν ὅτι κατ' αὐτὰς δημιουργεῖται ἰσχυρὰ
ἀνοσία, ἥτις διαρκεῖ πλεῖστα ἔτη. Ἡ ἀναμόλυνσις τῶν ἀναρρωσάντων εἶναι ἀνέφι-
κτος δι' ὑποδορείου ἐνέσεως τοῦ εἰς τὸν βραχίονα ἢ εἰς τοὺς ἱστούς τῶν ἐξωτερικῶν
γεννητικῶν ὀργάνων. Ὅτι πάντες οἱ λοιποὶ ἱστοί, οἱ πλησίον ἢ μακρὰν τῆς ἀρχι-
κῆς ἐστίας εὐρισκόμενοι ἀνοσοποιοῦνται, πιθανῶς δὲ διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας δράσεως
τοῦ τοῦ εἰς τοὺς εὐπαθεῖς ἱστούς καὶ οὐχὶ δι' ἐπιδράσεως ἀντισωμάτων.

Τέλος τὴν διάφορον ἐξέλιξιν τῆς νόσου ἐπὶ τῶν δύο ἐντοπίσεων αὐτῆς
ἀπέδωκεν εἰς τὴν διάφορον ἀντιδραστικότητα ἐκάστου εὐπαθοῦς ἱστοῦ πρὸς
τὴν λοίμωξιν.

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐξαιρέτου σημασίας ὅσον ἀφορᾷ τὸν μηχανισμόν τῆς ἀνο-
σίας, ἀποδεικνύεται ἀληθὲς διὰ τῆς ἐνέσεως τοῦ ἀντιγόνου ἢ τοῦ τοῦ τοῦ τῆς νόσου, ἅμα
μὲν ἐντὸς τῆς μάξης τοῦ μολυνθέντος ἀδένος, ἅμα δὲ ἐντὸς τῶν θηλωδῶν ἐκβλα-
στήσεων ἢ ἐντὸς τοῦ βλεννογόνου τοῦ ἐντέρου. Τοῦτο δ' ἀποτελεῖ τὸ κύριον θέμα
τῆς παρούσης ἀνακοινώσεως.

Ἡ ἔνεσις αὕτη τοῦ ἀντιγόνου loco dolenti, τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ κ. Καμινοπέ-
τρου ἐφαρμοζομένη ἐπὶ τῆς νόσου τοῦ Nicolas-Favre, ἔδωκε τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα:

α'. Ἐντὸς μὲν τοῦ βουβῶνος γιγνομένη ἀκολουθεῖται ὑπὸ πυρετοῦ ὑψηλοῦ, 4-5 ὥρας μετὰ τὴν ἔνεσιν, συγχρόνως δὲ καὶ ὑπὸ τεραστίας διογκώσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῆς φλεγμονῆς τοῦ ὑπερκειμένου δέρματος.

β'. Ἐντὸς δὲ τοῦ βλεννογόνου τοῦ ἐντέρου γιγνομένη, ἀκολουθεῖται ὑπὸ πυρετοῦ ὁμοίας ἐντάσεως, ἀλλ' ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιδράσεως, ὡς βεβαιοῦται καὶ ἐκ τῆς δι' ἐργαλείου τοπικῆς ἐξετάσεως τοῦ ἐντέρου.

γ'. Ἡ ἔνεσις ἀντιγόνου εἰς τοὺς ἰστούς τῶν ἔξω γεννητικῶν ὀργάνων ἐπὶ πασχόντων ἐκ τῆς νόσου προκαλεῖ ἀλλεργικὴν τοπικὴν ἀντίδρασιν, ἀλλ' ὀλιγότερον ἔντονον ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἔνεσιν ἴσης ποσότητος ἀντιγόνου γινομένην εἰς τὸ δέρμα.

Τέλος ἡ ἐπανάληψις ἐνέσεων ἀντιγόνου ἐντὸς τῶν φλεγμαινόντων μερῶν ἐξασκεῖ ἐπὶ πλεόν θεραπευτικὴν ἐπίδρασιν. Οὕτω εἰς τὴν ἀδενίτιδα παράγεται ταχέως διαπύσεις, διὰ δὲ τῆς κενώσεως τοῦ πύου συντομεύεται λίαν ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀδενίτιδος· ἀλλ' ἐκτὸς τούτου οὕτω παρέχεται πύον κατάλληλον πρὸς παρασκευὴν ἀντιγόνου διαγνωστικοῦ καὶ θεραπευτικοῦ, ἐνῶ μέχρι τοῦδε παρίστατο ἀνάγκη ἐξαιρέσεως τοῦ ἀδένος καὶ λήψις τοῦ πολφοῦ αὐτοῦ πρὸς παρασκευὴν τοιούτου. Ἄλλωστε ἐπὶ μεγάλου ἀριθμοῦ πασχόντων ἐπιστοποιήθη ὅτι τὸ πύον τοῦτο τοῦ βουβῶνος εἶναι μεγάλης μολυσματικῆς δυνάμεως καὶ παρέχει ἀντιγόνον ἰσχυρόν.

Ἄλλὰ καὶ εἰς περιπτώσεις τέλος ἐντερικῶν ἐκβλαστήσεων ἐπέρχεται οὐ μόνον σημαντικὴ σμίκρυνσις αὐτῶν δι' ἐπανειλημμένων ἐνέσεων ἀντιγόνου, ἀλλὰ καὶ ἐξάλειψις τούτων, ἥτις ἦτο μέχρι σήμερον ἀνέφικτος. Ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις μὴ συνδυαζομένη μετ' εἰδικῆς θεραπείας δι' ὑποδορείων καὶ ἐνδοφλεβίων ἐνέσεων ἀντιγόνου, εἶναι κατὰ τὸν ἐρευνητὴν κατ' ἐξοχὴν ἐπιβλαβής, διότι ἐπιφέρει τὴν ἐπέκτασιν τῆς λοιμώξεως.

Εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ἐκτὸς τῶν ρηθέντων καθίστανται γνωστὰ καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ:

α'. Ἐπὶ τῆς ἀνοσοποιῶς δυνάμεως τοῦ ἀντιγόνου, τοῦ νεκρωθέντος ἰοῦ, εἰς ἄτομα μὴ ὑποστάντα τὴν λοίμωξιν. Διὰ τούτων ἀπεδείχθη ὅτι ὁ νεκρωθεὶς ἰὸς καὶ τὸ εἰδικὸν ἀντιγόνον δὲν ἀνοσοποιεῖ ἐνιέμενον μὴ προσβληθέντα ὑπὸ τῆς νόσου ἄτομα, ἥτοι διὰ τούτων εἶναι ἀνέφικτος προφυλακτικὸς κατὰ τῆς νόσου ἐμβολιασμός.

β'. Ἐπὶ τῆς προφυλακτικῆς ἐπίδράσεως τοῦ ὁροῦ τοῦ αἵματος τῶν ἀναρρωνούντων ἐκ τῆς νόσου, ἢ παλαιῶν ἀσθενῶν ἐντοπίσεως ἐντερικῆς διὰ τὴν πειραματικὴν λοίμωξιν ἰνδοχοίρων καὶ τῆς θεραπευτικῆς δράσεως αὐτοῦ ἐπὶ ἀσθενῶν φερόντων τὰς ἐντοπίσεις τῆς νόσου. Ἐκ τῶν ἐρευνῶν τούτων ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ παθητικὴ ἀνοσοποιία δὲν μεταβιβάζεται εἰς ὑγιᾶ ἄτομα ἢ εὐπαθεῖ ζῶα διὰ τοῦ ὁροῦ αἵματος ἀσθενῶν. Τὰ ὑποβληθέντα εἰς τὴν δοκιμὴν ταύτην ἄτομα δὲν προφυλάσ-

σονται ἀπὸ τῆς πειραματικῆς μολύνσεως. Ὁ ἐρευνητὴς περαιτέρω ἀνεζήτησεν, ἀκολουθῶν νέαν τεχνικὴν, τὴν ἐπίδρασιν *in vitro* τοῦ ὁροῦ αἵματος τῶν ἀναρρωσάντων ἐπὶ τοῦ ἰοῦ τῆς νόσου. Κατὰ τὰ πειράματα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὁ ὁρὸς ἐξ αἵματος ἀσθενῶν παλαιῶν δὲν δρᾷ θεραπευτικῶς δι' ὑποδορείου ἢ ἐνδοφλεβίου ἐνέσεως ἢ καὶ *loco dolenti* κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἐντοπίσεις τῆς νόσου.

Ἐπὶ πλέον ἢ ἀναζητήσεις ἐξουδετερωτικῶν οὐσιῶν εἰς τὸ αἷμα, ἐρευνηθεῖσα εἰς σημαντικὸν ἀριθμὸν ἀσθενῶν, ἀπέδειξεν ὅτι αἱ οὐσίαι αὗται εὐρίσκονται εἰς ἐλαχίστην ποσότητα, καὶ ὅτι διὰ τὰ ἐπιτευχθῆ ἢ ἐξουδετέρωσις τοῦ ἰοῦ, ἔστω καὶ λίαν ἡραιωμένου, ἀπαιτοῦνται μεγάλα ποσὰ ὁροῦ.

Τὰ νέα ταῦτα γεγονότα, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸ διάφορον τῆς ρηθείσης ἀντιδραστικότητος τῶν ἰσθῶν, ἀποδεικνύουσι κατὰ τὸν ἐρευνητὴν τὸ οὐχὶ σμικρᾶς σημασίας γεγονός, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀνοσίαν, ὅτι δηλαδὴ οἱ χαρακτηρηεὶ καὶ ἡ ἐν γένει ἐξέλιξις τῆς φλεγμονῆς ἐξαρθῶνται ἐκ τῆς ἰδιαζούσης ἀντιδραστικότητος ἐκάστου ἰστοῦ καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς παρουσίας ἀντισωμάτων, διότι ταῦτα κατὰ τὴν νόσον ταύτην εἶναι μικροῦ βαθμοῦ καὶ ἀνενεργῆ ὡς πρὸς τὴν προφύλαξιν καὶ θεραπείαν. Ἀκριβῶς δὲ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς δράσεως τοῦ ἰοῦ τῆς νόσου δέον νὰ θεωρηθῇ καὶ ἡ ἀνοσοποιία, ἣτις ἐπέρχεται, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀδενίτιδος, εἰς τοὺς λοιποὺς ἀπομεμαρυσμένους τῆς λοιμώξεως ἰστούς. Τελικῶς ὁ κ. Καμινόπετρος ὑποστηρίζει ὅτι τὸ νέον τοῦτο γεγονός, ὅτι δηλαδὴ ἡ λοίμωξις καὶ ἄρα ἡ ἀνοσία ἐξαρθᾷται ἐκ τῆς ἰδιαζούσης ἀντιδραστικότητος ἐκάστου εὐπαθοῦς ἰστοῦ, θὰ ἐφαρμόζηται ὅχι μόνον εἰς τὴν νόσον Nicolas-Favre ἀλλὰ καὶ πιθανώτατα καὶ εἰς ὅλας τὰς νόσους, μόνον δὲ κατὰ βαθμὸν θὰ ὑπάρχῃ διαφορά.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΙΑ.—Nouvelles recherches sur l'immunité dans la lymphogranulomatose vénérienne. Existence d'une réactivité particulière propre à chaque groupe de tissus réceptifs, déterminant l'évolution de l'infection, par J. Caminopetros.

Ἀνεκοινώθη ὑπὸ κ. Α. Κούζη.

Nos recherches antérieures sur l'immunité de la lymphogranulomatose vénérienne nous ont permis de constater certains caractères qui lui sont particuliers tels que l'indépendance de l'infection inguinale et de l'infection rectale, la très longue durée de l'évolution de l'infection rectale et l'apparition d'un état réfractaire des autres groupes de tissus réceptifs, créé par l'infection déjà installée rectite ou adénite¹. Ces faits ajoutés à ceux

¹ J. CAMINOPETROS, L'immunité et ses caractères particuliers dans la lymphogranulomatose vénérienne, *Bull. de l'Acad. de Médecine*, 1938, **120**, N° 27, p. 114.